

‘Je wereld wordt kleiner – dat moet ook wel,
anders is het moeilijk doodgaan’

Hans Galjaard (75)

Emeritus hoogleraar humane genetica

Tijd van leven

Heeft u een vaste dagindeling?

‘Veertig jaar lang heeft mijn secretaresse dat voor me gedaan. Ik heb wel eens tegen haar gezegd: ik voel me net Boeddha. Ik zit en ik knik minzaam naar alle mensen die binnenkomen, luister, zeg wat ik denk en klaar. Als je dan met pensioen gaat, moet je ineens alles zelf doen. Maar ook na mijn pensioen heeft zij mijn agenda nog heel lang voor me bijgehouden, dat was erg lief.’

Wat was uw naaste tijd?

‘Ik heb mijn zeven jaar jongere broer verloren. Op zijn zesde bleek hij een ernstige neurologische aandoening te hebben. Het was een drama zoals je dat kind achteruit zag gaan. Een week voor mijn vrouw en ik trouwden, stierf hij op zijn achttiende – hij zag er nog uit als een kind. Zo’n gebeurtenis draag je altijd met je mee.’

In wat voor tijd leven we?

‘Ik heb eigenlijk nog nooit, maar ik weet niet of dat met mijn leeftijd te maken heeft, in zo’n onzekere tijd geleefd. Natuurlijk, de oorlogstijd was een heel nare tijd. Ik heb ooit Den Uyl geïnterviewd over arbeid en vrije tijd en in die periode was er een heleboel rotzooi met jongeren in Amsterdam. Ik vroeg hem of hij daar een antwoord op wist en toen keek-ie zo omhoog en zei: “Dat komt omdat de jongeren niet weten waarheen zij op weg zijn.” Dat gevoel heb ik nu ook heel sterk met de samenleving, die weet niet waarheen zij op weg is. Ik vind het heel belangrijk dat mensen zich op wat voor niveau dan ook betrokken voelen en een lijn zien naar waar ze heen willen. En dat is niet meer zo.’

Waar blijft uw tijd?

‘Ik heb bijna nog nooit zo hard gewerkt als aan de tentoonstelling *Schoonheid in de Wetenschap* in Museum Boijmans Van Beuningen, die ik net samengesteld heb. Mijn vrouw is daar geheel niet van onder de indruk. “Je kiest er zelf voor. Niet zeuren: het is je hobby,” zegt ze dan. Dat helpt mij wel, dan relativeer ik wat meer. Anders denk je nog dat je erg goed bent en dat moet niet.’

Wie heeft u lange tijd niet gezien?

‘Ik heb altijd goed contact gehouden met mijn huisgenoten in Leiden, uit de tijd dat ik daar medicijnen studeerde. Maar ik merk dat als je ouder wordt, je minder tijd voor de dingen hebt, terwijl je eigenlijk zou denken dat je juist meer tijd voor de dingen hebt. Je wordt langzamer en je wereld wordt kleiner – dat moet ook wel, want anders is het moeilijk doodgaan. Ik mis die vroegere huisgenoten.’

door Caroline Buijs foto Bert Nienhuis

